

A UN EDITORIAL

No sempre, però, intento encertar, si és que tinc de llegir entre línies...

L'editorialista m'ha definit com a cansat, fatigat... Prou que sap que això no és veritat! Em sembla que es confonen els termes.

L'editorialista em coneix prou, i sap perfectament que puc escriure i col·laborar omplent planes i més planes, fent tota mena de disquisicions sobre un Art —sí, amb majúscula— anomenat JAZZ.

En una època no massa llunyana, amb i després del Be-Bop, en part per unes influències nefastes provinents de l'altra banda dels Pirineus, i en part perquè l'evolució ràpida, veloç diria, i canviant massa sovint, varen fer que se'm parés el rellotge o que se'm escapés el tren... com volgueu.

Reaccionant amb el temps, m'he situat al lloc que crec que em pertoca. I tú, amic editorialista, has de comprendre —si és que n'ets capaç, — que tú i la teva generació, gràcies a que la vida és evolució, i que el JAZZ és viu, teniu uns noms admirats que ja no són els meus, ni de la gran majoria de la gent de la meva generació, i que tot reconeixent-los-hi la seva gran vàlua, la categoria com a professionals de l'Art Musical, el seu missatge no m'arriba...

En aquests moments escriure a JAZZ CLUB parlant dels Monstres Sagrats, quasi bé per fet real, tinc de fer-ho en passat i procurant eludir la data de defunció. JAZZ CLUB, com molt bé dius, té una tasca informativa que et correspon a tú i als teus companys. Saps que a molts Festivals i Concerts ja no hi assisteixo, per la senzilla raó de que músics importantíssims com Miles Davis, Chick Corea i altres no els entenc. També saps que un Concert del MODERN JAZZ QUARTET si puc no me'l perdo. I que vaig amb tú i altres companys a Girona a escoltar a Johna Jones, a Illinois Jacquet, o a altre lloc i tants com siguin

JAZZ CLUB ha de donar informació, preferentment actual. De cap manera quedar-se en el Museu del Jazz. Si algun dia s'ha de parlar del passat i ho voleu, ho faré amb gust. Però no com a norma.

I per acabar —encare que ja sé que no canviaràs— crec que t'has equivocat des del principi (o sigui que ja vé de soca i arrel) amb qui et penses que ens mira d'esgairada i per sobre de l'espatlla. Tots tenim el nostre caràcter. Tú el teu, ell el seu i jo el meu... Però em sembla a mi, que la seva col·laboració, a qui VESTEIX, és a nosaltres...

Cordialment, PERE CRUSELLAS I SOLSONA

